

Слова Жыцця на снежань 2013

«А вас Пан няхай напоўніць любоўю ўзаемнай і да ўсіх, якою мы поўныя да вас...» (1Тэс 3, 12).

Гэтыя словы сталіся адной з характарыстычных фармулёвак святога апостала Паўла, у якіх ён хоча пажадаць заснаваным ім суполкам асаблівых ласкаў, адначасова просячы іх у Пана (пар. Эф 3, 18; Філ 1, 9 і г.д.).

У працытаваных словах ён просіць для Фесаланікійцаў ласкі любові ўзаемнай і шторааз усё большай і багацейшай. І справа тут не ў нейкім схаваным асуджэнні, як быццам у іх суполцы не было ніякай узаемнай любові, — гэта, хутчэй, адсылка да закону, упісанага ў самую прыроду любові: да закону пастаяннага ўзрастання.

А вас Пан няхай напоўніць любоўю ўзаемнай і да ўсіх, якою мы поўныя да вас...

Таму што сутнасцю хрысціянскага жыцця ёсць любоў, і калі яна не развіваецца, усё хрысціянскае жыццё робіцца пакутай, слабне і ўрэшце можа цалкам згаснуць.

Каб зразумець запаведзь любові да бліжняга, недастаткова нейкага азарэння, не хопіць нават ані захаплення гэтай любоўю, ані таго яе перажывання, якое бывае ў пачатку навяртання да Евангелля. Трэба зрабіць так, каб гэтая любоў расла, каб была пастаянна жывая, актыўная і дзейсная. І так будзе тады, калі мы з усё большым жаданнем і шчодрасцю зможам выкарыстоўваць розныя выпадкі, якія будзе прыносіць нам кожны дзень жыцця.

А вас Пан няхай напоўніць любоўю ўзаемнай і да ўсіх, якою мы поўныя да вас...

Па словах св. Паўла, хрысціянскія супольнасці павінны мець свежасць і цяпло сапраўднай сям'і.

Можна яшчэ глыбей зразумець інтэнцыю Апостала: ён хоча папярэдзіць іх аб небяспехах, якім яны найбольш падлягаюць - супраць індывідуалізму, павярхоўнасці, пасрэднасці.

Святы Павел, аднак, прагне прадухіліць яшчэ адну сур'ёзную небяспеку, цесна звязаную з папярэднімі: зручнае ўладкаванне ва ўпарадкаваным і спакойным, але замкнёным у сабе жыцці.

Ён хоча, каб суполкі былі адкрытыя, такія, калі па прыродзе любові належыць любіць братоў па веры і ў той жа час - выходзіць насустрач усім, быць адчувальным да патрэбаў і інтарэсаў усіх. Натуральным для любові з'яўляецца жаданне агарнуць кожнага, будаваць масты, успрымаць тое, што з'яўляецца станоўчым, спалучаючы сваё жаданне добра і намаганні ў гэтым напрамку з намаганнямі ўсіх тых, хто выказвае добрую волю.

А вас Пан няхай напоўніць любоўю ўзаемнай і да ўсіх, якою мы поўныя да вас...

Як жа нам жыць Словам гэтага месяца? Бо мы таксама імкнемся ўзрастаць ва ўзаемнай любові ў нашых сем'ях, у асяроддзях нашай працы, у нашых супольнасцях і касцёльных аб'яднаннях, у нашых парафіях і г.д.

Гэтае Слова заклікае нас да любові ўзмоцненай, гэта значыць такой любові, якая можа падняцца над пасрэднасцю і над рознымі абмежаваннямі, што вынікаюць з нашага вытанчанага эгаізму. Дастаткова падумаць аб некаторых аспектах любові (памяркоўнасць, разуменне, узаемная дабрыня, цяроўнасць, гатоўнасць служыць, міласэрнасць да рэальных альбо прыдуманых недахопаў нашых бліжніх, дзяленне матэрыяльнымі дабротамі і г.д.), і мы адкрыем для сябе шмат магчымасцяў, каб жыць гэтым Словам.

Відавочна таксама, што калі ў нашай суполцы будзе панаваць атмасфера ўзаемнай любові, то яе цяпло, вядома ж, будзе выпраменьвацца на ўсіх. Тады і тыя, якія яшчэ не ведаюць хрысціянскага жыцця, заўважаць ягоную прывабную сілу і лёгка, амаль не ведаючы пра гэта, будуць уцягвацца ў яго ажно да адчування непарыўнай сувязі з гэтаю сям'ёй.

К'яра Любіч
надрукавана: „Città Nuova” 1994/20, s. 32-33.